Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 20

ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

— Κύριοι Βαμβακόπουλοι! δὲν μελετᾶτε!

Αὐταὶ αἱ τέσσαρες λέξεις ἔπεσαν σὰν βροντὴ μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ μελετητηρίου. Τὰς εἶχε φωνάξῃ ὁ κύριος Ἀντώνιος, ὁ ἐσωτερικὸς ἑλληνοδιδάσκαλος καὶ ἐπιτηρητὴς τῆς μελέτης τῶν οἰκοτρόφων. Οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβακόπουλοι— τρεῖς τὸν ἀριθμόν! — ἀφοῦ ἐσήκωσαν ὑψηλὰ τὰ χέρια των, διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν τάχα ἐναντίον αὐτῆς τῆς συκοφαντίας, ἤρχισαν νὰ σκαλίζουν τὰ λεξικά των, νὰ γράφουν καὶ νὰ σβύνουν διαφόρους λέξεις εἰς τὰ τετράδια τῶν «Προχείρων Σημειώσεών» των.

Αὐτὴ ἡ προσεκτικὴ ἐνασχόλησίς των διήρκεσεν ὀλίγα λεπτά, χωρὶς διακοπήν. Εἶδεν ὁ κύριος Ἀντώνιος ὅτι ἡ παρατήρησίς του εἶχε πιάσῃ τόπον, κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια του ἐπάνω στὸ τραπέζι; ἐσταύρωσε τὰ πόδιά του κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἤρχισε νὰ ὀνειροπολῇ πότε θὰ ἐγίνετο καὶ αὐτὸς διευθυντὴς ἑνὸς τόσον μεγάλου καὶ λαμπροῦ λυκείου μετ' οἰκοτροφείου, ὅπως αὐτὸ ὅπου ἦτο ἐσωτερικὸς διδάσκαλος...

Ἐνθυμοῦνται ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης τὸ μεγαλοπρεπὲς «Ἑλληνικὸν Λύκειον μετ' οἰκοτροφείου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἱδρύσῃ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διηύθυνεν ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητὴς κ. Ζήνων Καταρίδης, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεώς των. Ἐκαμάρωναν τοὺς ἐσωτερικοὺς μαθητάς του, ὅταν τοὺς ἔβλεπαν τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸν περίπατον, δύο-δύο μὲ στρατιωτικὸν βῆμα, καὶ μὲ τὴν ὡραίαν στολὴν τοῦ λυκείου ποὺ ἔμοιαζε σὰν στρατιωτική. Εἶχεν ἀποκτήσῃ δικαίαν φήμην τὸ λύκειον ἐκεῖνο, —καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὸ μαθητολόγιόν του καὶ τὰ τρία ἐκεῖνα πλουσιόπαιδα, τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Βαμβακοπούλους.

Ὅταν λοιπὸν οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβακόπουλοι, (οἱ ὁποῖοι ἦσαν βαπτισμένοι μὲ τὰ ἀρχαιοπρεπέστατα ὀνόματα Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειάν των,—καὶ θὰ ἐννοήσετε τὸ διατί ἀπὸ τὰ παρακάτω,) ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν κύριον Ἀντώνιον βυθισμένον εἰς τὰς συνηθισμένας ὀνειροπολήσεις του, ἔκριναν καλὸν νὰ μὴ βυθισθοῦν καὶ αὐτοὶ παραπολὺ εἰς τὴν μελέτην, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἐκράτησαν τὴν φόραν ποὺ εἶχαν πάρῃ, καὶ βαθμηδὸν διέκοψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης, διὰ νὰ κάμουν ἄλλην... πολὺ σοβαρωτέραν.

Ἤνοιξαν δηλαδὴ ἀφελέστατα τὰ ἀναλογιά των, καὶ ἀφιερώθησαν εἰς τὰς ἀσχολίας, τὰς ὁποίας εἶχε διακόψῃ ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν «Δὲν μελετᾶτε!» τοῦ κυρίου Ἀντωνίου.

Ὁ Ἡρακλῆς (ὁ πρωτότοκος) ἔβγαλε προσεκτικὰ μίαν μποτίλλιαν, ἔχωσεν εἰς τὸν λαιμόν της ἕνα μακρὸ καλαμάκι τῆς γρανίτας, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνώτερον ἄκρον ἔφθανεν ἕως τὰ χείλη του, καὶ ἤρχισε νὰ μεταγγίζῃ μακαρίως τὸ νέκταρ ποὺ περιεῖχεν ἡ κοιλία της εἰς τὴν ἰδικήν του γαστέρα. Τί ἦτο τὸ νέκταρ ἐκεῖνο; Ἴσως ἦτο βυσσινάδα, ἂν καὶ αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἰσχυρίσθησαν κάποτε ὅτι ἦτο γλυκὸ μοσχάτο κρασὶ τῆς Σάμου.

Ὁ Θεμιστοκλῆς (ὁ δευτερότοκος) ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἕνα μερὶ κόττας καὶ ἐπεχείρησε νὰ χωρίσῃ τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸ κρέας, καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ εἰρημένον κρέας εἰς τὰ βάθη τοῦ οἰσοφάγου του.

Ὁ Περικλῆς (ὁ ὑστερότοκος) ὠπλίσθη μὲ ἓν τεράστιον παραλληλεπίπεδον ἀπὸ μπακλαβᾶ καὶ ἐνησχολήθη μὲ τὰ δόντια του νὰ του δώσῃ διαδοχικῶς ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα πρισματικὰ σχήματα.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐπιστοπιήθησαν δεόντως αὐτὰ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, εἶνε καιρός, νομίζω, νὰ κάμουν οἱ νεαροί μου ἀναγνῶσται στενωτέραν γνωριμίαν μὲ τοὺς ἥρωας τῆς παρούσης ἱστορίας.

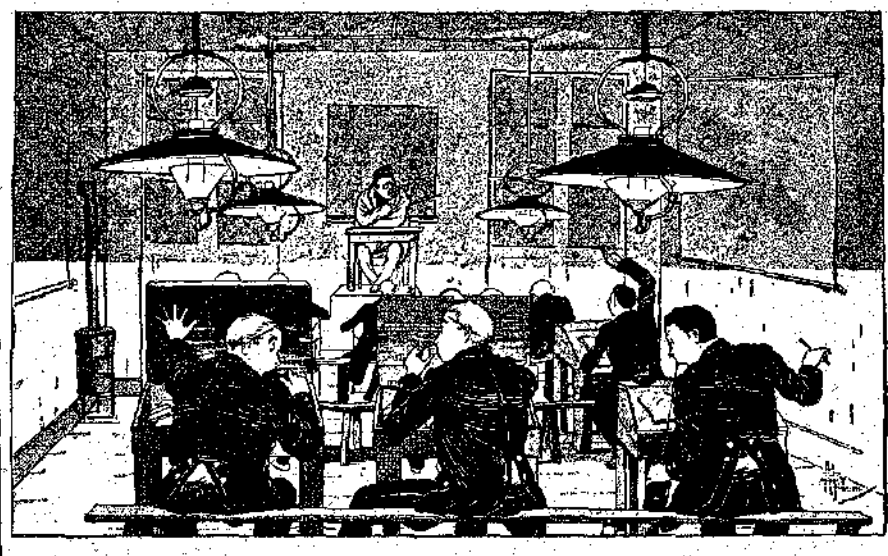

« Βαθμηδὸν διέκοψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης... » (Σελ. 153, στήλ. 6.)

★

Οἱ κύριοι, Ἡ. Θ. καὶ Π. Βαμβακόπουλοι ἦσαν διάσημοι, εἰς τὸ λύκειον τοῦ κ. Ζ. Καταρίδου, χάρις εἰς δύο ἰδιαίτερα καὶ σημαντικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς: τὸ πρῶτον, ὅτι δὲν ἐμελετοῦσαν, καὶ τὸ δεύτερον ὅτι ἔτρωγαν ἀδιακόπως. Ὄχι πῶς ἦσαν φαγάδες εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ οἰκοτροφείου,—ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Τὰ φαγητὰ τοῦ σχολείου δὲν τοὺς ἐφαίνοντο

ἄξια τόσον μεγάλης τιμῆς. Ἀλλὰ ἐδούλευαν τὰ σαγόνια των κατὰ τὴν ὥραν τῆς μελέτης,—ὅπως εἴδαμεν παραπάνω.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἤρχοντο τὰ πουλερικὰ καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀποθηκευμένα εἰς τὰ ἀναλόγιά των; Καὶ οἱ ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς των δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ τὸ ἐξακριβώσουν, ἂν καὶ εἶχαν βάλῃ ὅλα τὰ δυνατά των. Ἦτο ὅμως γνωστὸν ὅτι, ἐσάκις ἤρχοντο αἱ θεῖαί των νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς ἀγαπημένους ἀνεψιούς των εἰς τὸ λύκειον, πάντοτε ἐκρατοῦσαν τὲς ταντίτσες των· καὶ αἱ τσαντίτσες αὐτές, ἐνῷ εἰς τὲν ἐρχομὸν ἦσαν ὁλοστρόγγυλες, εἰς τὴν ἀνεχώρησιν ἐφαίνοντο ἰσχνόταται. Καὶ ἤρχοντο τόσον συχνὰ αὐταὶ αἱ θεῖαι! Ἴσως οἱ κύριοι Βαμβακόπουλοι νὰ εἶχαν κανένα συνένοχον καὶ μεταξὺ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῆς σχολῆς! Ἐστήθησαν παγίδες καὶ ἐνέδραι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀνεκαλύφθη πῶς ἐγίνετο ἡ λαθραία εἰσαγωγὴ τῶν ζωοτροφιῶν, μὲ τὸς ὁποίας ἐφωδιάζοντο οἱ τρεῖς ἀδελφοί.

Καὶ νὰ ἴδῆτε τὸ περίεργον! Δὲν ἦσαν σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰς ὀρέξεις των.

Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν καλοφαγᾶς· ἤθελεν ὅλο ἐκλεκτὰ πράγματα· ἐπροτιμοῦσε τὰ μπουρέκια, τὰ γλυκίσματα, τὰ σπάνια φροῦτα καὶ ποτά.

Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν εἶχε τόσον λεπτὸ στομάχι. Ἦτο ἁπλῶς καὶ μόνον φαγᾶς· δὲν τὸν ἔμελε διὰ τὴν ποιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ποσότητα, καὶ ἀγαποῦσεν ἐξ ἴσου τὰ πουλερικὰ καὶ τὰ ψάρια. Ἔτρωγε μὲ ὀλιγωτέραν χάριν ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον ἀδελφόν του, ἀλλὰ ἔτρωγε περισσότερον.

Ὁ Περικλῆς ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἐπιστημονικὸς φαγᾶς. Ἦτο προικισμένος μὲ πνεῦμα ἐρευνητικὸν καὶ ἐπινοητικόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε πάντοτε νέους καὶ τολμηροὺς συνδυασμοὺς εἰς τὸ πεδίον τῆς γαστριμαργίας. Ἐπεριφρονοῦσε τὰς γνωστὰς συνθέσεις τῆς μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ κατεγίνετο διαρκῶς νὰ ἐφεύρίσκῃ ἄλλας· ἐπερνοῦσεν ὅλον τὸν καιρόν του μὲ τὰ πειράματα, ἔκαμνε νέα μίγματα ποτῶν καὶ φαγώσιμων· καὶ δὲν ἦσαν μὲν ὅλα ἐπιτυχῆ, ἀλλὰ αὐτὸς τὸ εἶχε κρυφὸ καμάρι, ὅτι κατεγίνετο εἰς τόσον σπουδαῖα ἔργα. Οἱ ἀδελφοί του ἐπίσης τὸν ἐθαύμαζαν, ἂν καὶ ἀπέφευγαν νὰ δοκιμάζουν τὸς περιέργους χημικοκοιλιοδουλικὰς συνθέσεις του, διὰ τὸν φόβον ἐσωτερικῶν διαταράξεων τῆς στομαχικῆς λειτουργίας των. Μολαταῦτα ἦσαν ἀγαπημένοι καὶ οἱ τρεῖς, ἐζοῦσαν ἀδελφικώτατα καὶ ἐμοιράζοντο ἐπίσης ἀδελφικώτατα ὅ,τι καλὰ φαγώσιμα εἶχαν. Ἐπειδὴ δὲ συχνὰ ἐφίλευαν καὶ τοὺς συμμαθητάς των, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν τάξιν των.

Τὸ μόνον νέφος εἰς τὴν εὐτυχίαν των ἦτο ὅτι εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀρχαῖα ὀνόματα, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἑορτάζουν τὰς ὀνομαστικὰς ἑορτάς των μὲ λουκουμάδες καὶ γλυκίσματα...

Εἶπα—καὶ δὲν παίρνω πίσω τὸ λόγον μου—ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Βαμβακόπουλοι ἦσαν ἀμελέστατοι. Καὶ ὅμως ἐφαίνοντο ὅτι ἐγνώριζαν ὅλα τὰ καθέκαστα τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ὅσα εἶχαν σχέσιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐπειδὴ μόνον εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶχαν προσηλωμένον τὸν νοῦν των, φαντάζεσθε πλέον τί εἴδους ἀπαντήσεις ἔδιδαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν καθηγητῶν των.

Ἔκαμναν Ὀρυκτολογίαν. Καὶ μίαν ἡμέραν δὲν εἰξεύρω πῶς ἦλθε στὸν καθηγητὴν των νὰ ἐρωτήσῃ:

— Κύριε Ἡρακλῆ Βαμβακόπουλε, εἰμπορεῖτε νὰ μας ἀνομάσετε πόσων εἰδῶν γρανίτας ἔχομεν;

— Ἀμέσως, κύριε καθηγητά, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἡρακλῆς, σὰν νὰ ἐγνώριζεν ἄριστα τὰς ὀνομασίας ὅλων τῶν στρωμάτων τοῦ γηΐνου φλοιοῦ. Ἔχομεν δύο γενικὰς κατηγορίας· τὰς γρανίτας ποὺ κάμνουν μὲ σιρόπια, καὶ τὰς γρανίτας ποὺ κάμνουν μὲ φυσικὸν ζουμὶ τῶν φρούτων· κατὰ τὴν γνώμην μου αἱ τῆς δευτέρας κατηγορίας εἶνε προτιμότεραι, ἰδίως ἡ γρανίτα-πορτοκάλι, ἡ ὁποία εἶνε δροσιστικωτάτη...

Δὲν περιγράφεται ὁ ἀλαλαγμός, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη ὁλόκληρος ἡ τάξις αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀπάντησιν.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Θεμιστοκλέους Βαμβακοπούλου.

— Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Κοπεγχάγης; τὸν ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγραφίας.

— Ἡ κοπεγχάγη, ἀνέκραξεν ὁ Βαμβακόπουλος Β', γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἡ κοπεγχάγη κατέχει περίβλεπτον θέσιν εἰς τὸς εὐχαρίστους ἀπολαύσεις ὅλου τοῦ κόσμου. Συνδυάζει ὅλην τὴν εὐρωπαϊκὴν τέχνην μετὰ τῆς ἀνατολικῆς γευστικότητος. Ἐγὼ τὴν προτιμῶ καὶ ἀπὸ τὸ ρ α β α ν ί καὶ καὶ ἀπὸ τὸ γ α λ α τ ο μ π ο ύ ρ ε κ ο, καὶ ἀπὸ τὸν μ π α κ λ α β ᾶ ν ἀκόμη!

—Σιωπή! σιωπή! κάτσε κάτω! ἐέρντοφώνησεν ὁ καθηγητής, γεμάτος ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Ἡ λαιμαργία σου θά σε κάμῃ νὰ χάσῃς τὸ λογικόν σου... Τὴν Κυριακὴν δὲν θὰ ἔβγῃς περίπατον!

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν σοφολογιώτατον κ. Περικλέα Βαμβακόπουλον, ὁ σπόρος τῆς ποιήσεως, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸ κεφάλι παντὸς ἐφευρέτου, ἐκαρποφόρει καὶ ἐστολίζετο μὲ τὰ ἄνθη τοῦ λυρισμοῦ.

Τὸ ἀντελήφθη μίαν ἡμέραν ὁ καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας, ὅταν ἠρώτησε τὸν νεώτερον ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἥρωάς μας, ἂν γνωρίζῃ τίποτε ἰδιαίτερον περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἕξεων τῶν ζῴων.

— Ἕκαστον ζῷον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Περικλῆς, διακρίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν φυσικὴν κλίσιν ποὺ ἔχει πρὸς τὰ φαγώσιμα, εἴτε ὑγρὰ εἴτε στερεά, τὰ ὁποῖα εὐφραίνουσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ὦ! πόσον τρυφερὰν συμπάθειαν αἰσθάνεται ἡ σαρδέλλα τοῦ βαρελιοῦ πρὸς τὸ λαδόξυδο, καὶ τὸ μαγιάτικο ψάρι πρὸς τὴν σκορδαλιά! Ὁμιλήσατε, γ λ ῶ σ σ ε ς, καὶ εἰπέτε ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ φαγωθῆτε διαφορετικὰ παρὰ τηγανητὲς μὲ βούτυρο, καὶ σεῖς, ὡραῖαι συναγρίδες, ἂν εἰμπορῆτε νὰ στολίσετε τὴν ἁπλάδα μὲ τὰ κάλλη σας, ἂν δὲν ἔχετε ὡς κόσμημα πρόσθετον τὴν κιτρινωπὴν στιλβηδόνα τῆς μαγιονέζας!— Καὶ σεῖς, ταπεινὰ ὄστρακα, στρείδια καὶ ἀχιβάδες, τὸ χάρμα τῶν ἀνθρωπίνων οὐρανίσκων, ποία μελαγχολία θὰ ἐκυρίευε τοὺς ἐγκεφάλους σας, μόλονότι εἴσθε ἀκέφαλα, ἂν ποτε ἐμένατε χωρὶς λεμόνι, τὸ ὁποῖον ἡ μακρὰ ἕξις ἔχει καταστήσῃ ἀπαραίτητον συμπλήρωμά σας!!!

Εἶπε, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ θρανίον του. Ἐκάθησε χωρὶς νὰ τὸν διατάξουν νὰ καθήσῃ. Ὁ ἀτυχὴς καθηγητὴς εἶχε πάθῃ συμφόρησιν, ἡ ὁποία εὐτυχῶς δὲν εἶχεν ἄλλα λυπηρὰ ἐπακόλουθα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΚΟΧΛΙΑΙ

Δηλαδὴ ὄχι αἱ...β ί δ ε ς, ἀλλὰ τὰ σ α λ ι γ κ ά ρ ι α ὅπως τους λέγουν εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ σαλιάγκοι ὅπως τους λέγουν εἰς τὴν Σμύρνην, οἱ σ α λ ι α γ κ οἱ ὅπως τους λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν—καὶ δὲν ξεύρω πῶς τους λὲν ἀλλοῦ,—εἶνε καὶ αὐτοὶ ἄριστοι προφῆται τοῦ καιροῦ, καὶ τοὺς ζητῶ συγγνώμην, διότι τὴν ἄλλην φορὰν τους παρέλειψα ἀπὸ τὸ προγνωστικόν μου.

Λοιπόν, ἅμα τους ἐρωτήσετε, θὰ σας εἰποῦν πότε πρόκειται νὰ βρέξῃ. Περιττὸν μάλιστα νὰ τους ἐρωτήσετε· ἀρκεῖ νὰ τους ἰδῆτε. Διότι σπανίως φαίνονται ἔξω ἀπὸ τὲς τρύπες των, καὶ μόνον ὅταν ἀπειλῆται βροχή, ἐμφανίζονται. Σκαρφαλόνουν τότε μὲ πολλὴν βίαν, (μὲ ὅσην βίαν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν τὰ σαλιγκάρια), εἰς τὰ δένδρα, καὶ κολλοῦν στὰ φύλλα. Ἂν πρόκηται νὰ πέσῃ πολλὴ καὶ δυνατὴ βροχή, κολλοῦν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ φύλλου· ἂν ἡ βροχὴ προμηνύεται ὀλίγη καὶ λεπτή, τότε κολλοῦν εἰς τὸ ἐπάνω. Μερικοὶ μάλιστα εἶνε κίτρινοι πρὶν βρέξῃ, καὶ γίνονται βαθυκύανοι ἅμα βρέξῃ.

Καὶ τότε τοὺς μαζεύουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τους τρώγουν...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΗΝ ΤΩΝ ΚΟΠΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ ἐκεῖνος φίλος μου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοῦ ὡμίλησε διὰ τὸν Φλοριζέλ, ὀνομάζεται Βρασίδας, — ἐλησμόνησα νὰ σάς τὸ εἴπω τότε, — καὶ εἶνε μαθητὴς τῆς τρίτης τοῦ Γυμνασίου. Ἔξυπνος καὶ ἐπιμελής, εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν πλήρη συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, τὰ ὁποῖα πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μελετοῦν ὄχι διότι ἔ τ σ ι ἔ τ ύ χ ε, ὄχι διότι τα στέλλουν οἱ γονεῖς των, ἀλλὰ διότι αὐτὰ τὰ ἴδια θέλουν κάτι νὰ μάθουν καὶ κάτι νὰ γίνουν. Ὁ φίλος μου Βρασίδας δίδει πάντοτε λαμπρὰς ἐξετάσεις καὶ προβιβάζεται κάθε χρόνον μὲ τὸν ἀνώτερον βαθμόν. Ποτὲ δὲν ἔδωσεν εἰς τοὺς γονεῖς του τὴν παρεμικρὰν ἐνόχλησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Ποτὲ δὲν ἀπῄτησε νὰ του πάρουν προγυμναστήν, — μολονότι ἔχουν τὰ ὑλικὰ μέσα, — ποτὲ δὲν τοὺς ἠνάγκασε νὰ μεταχειρισθοῦν παρακλήσεις ἢ καὶ ἀπειλάς, διὰ νὰ πασπατεύσουν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς του τὸν προβιβάσιμον βαθμόν. Ὁ πατέρας του ἐμφανίζεται εἰς τὸ σχολεῖον μίαν φορὰν τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, καὶ δὲν ἀκούει παρὰ ἐπαίνους καὶ συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους. Καὶ φαντάζεσθε πλέον πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος διὰ τοιοῦτον υἱόν.

Καὶ ὁ Βρασίδας ἐπίσης εἶνε εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, ποῦ δὲν δίδει κανένα κόπον εἰς τὸν πατέρα του. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ μή του δίδῃ κόπον, κοπιάζει αὐτός. Κοπιάζει πολύ, κοπιάζει μέχρις ἐξαντλήσεως, μέχρις ἐλαττώσεως τοῦ βάρους του. Ἂν τον ζυγίσετε π: χ: τὸν Φεβρουάριον, καὶ ἔπειτα πάλιν τὸν Ἰούνιον, θὰ εὕρετε μεγάλην διαφοράν. Κάθε χρόνον, αὐτὴν τὴν ἐποχήν, τὸν βλέπω ἰσχνότερον, ὠχρότερον, καὶ φοβοῦμαι διὰ τὴν ὑγείαν του. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἀναλαμβάνει ἐκ νέου, καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε πάλιν παχὺς καὶ ροδοκόκκινος κατὰ τὸ σύνηθες. Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀνακτᾷ πάντοτε δυνάμεις διὰ τὸν νέον ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος γίνεται δυσκολώτερος.

Τὸν συνήντησα προχθὲς εἰς τὸ τράμ, ἐνῷ ἐπεστρέφαμεν ἀπὸ τὴν Πρωτομαγιάν. Ἦτο μὲ τὴν ἀδελφήν του καὶ μὲ τὴν μητέρα του, κ' ἐκρατοῦσε μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην ἀπὸ ρόδα. Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὰ ρόδα αὐτὰ ἦσαν πολὺ πλέον δροσερὰ καὶ εὔχροα ἀπὸ τὰ ρόδα τῶν παρειῶν του, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν πάλιν νὰ ὠχριοῦν καὶ νὰ μαρκίνωνται. Ναί, ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἶνε κατεφανὴ ἀπὸ τώρα τὰ εὐγενῆ ἴχνη τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης. Ἕνα, ἑνάμισυ μῆνα ἔχει ἀκόμη διὰ τὰς ἐξετάσεις. Καὶ ὁ φιλότιμος μαθητὴς ἤρχισε νὰ προκαλεῖται, νὰ προετοιμάζεται ἀπὸ τώρα μὲ τὰ σωστά του. Δὲν περιμένει τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα, τὰς τελευταίας ἡμέρας, διὰ νὰ κάμῃ μίαν μόνον σπασμωδικὴν καὶ ἀτελῆ ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων, διὰ νὰ γελάσῃ τὸν ἑαυτόν του. Προετοιμάζεται ἐνωρίτερα αὐτός, μὲ τάξιν καὶ μὲ μέθοδον. Καὶ μήπως ὅλου τοῦ ἔτους ἡ μελέτη δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἑτοιμασία; Καὶ ὅπως ἦτον ἀκριβὴς καὶ τακτικὸς ὅλον τὸ ἔτος, ἔτσι εἶνε καὶ τώρα, τὴν ἐποχὴν τῶν ἐπαναλήψεων.

— Ὁ μὴν τῶν ἀνθέων! τοῦ εἶπα, διὰ νὰ του δώσω ἀφορμὴν ὁμιλίας.

— Δὲν λέτε καλλίτερα ὁ μὴν τῶν κόπων; ἀπήντησεν ὁ Βρασίδας, παίζων σκεπτικὸς μὲ τὴν ἀνθοδέσμην του. Γιὰ 'μᾶς τοὺς μαθητάς, ὁ μὴν τῶν ἀνθέων ἔρχεται ἀργότερα... Ὁ Μάϊος μὲ τὰ ἄνθη του καὶ μὲ τὰ θέλγητρά του, γιὰ 'μᾶς εἶνε ὁ μῆνας τῆς κλεισούρας καὶ τῆς μελέτης. Τὰ δικά μας ἄνθη ἀνοίγουν ὅταν αὐτὰ ἴσα-ἴσα μαραθοῦν ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ καλοκαιριοῦ... Πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν ἀγκάθια — καὶ μόνον ἀγκάθια.

— Ἀλήθεια, εἶπα. Σὺ ὅμως δὲν ἔχεις ἀνάγκην. Μελετᾷς ὅλον τὸν χρόνον, καὶ ἡ μελέτη αὐτῆς τῆς ἐποχῆς οὐδὲ εἶνε μία εὔκολη ἐπανάληψις. Ὅσοι δὲν μελετοῦν τακτικὰ καὶ περιμένουν ἀπὸ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων, αὐτοί, στοχάζομαι, θὰ τα εὑρίσκουν κάπως σ κ ο ύ ρ α, καὶ αὐτοὶ θὰ αἰσθάνωνται μέσα τους ὅλα τὰ ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου.

— Δέν το πιστεύω, ὑπέλαβεν ὁ Βρασίδας. Ὅποιος δὲν ἐμελέτησε ὅλον τὸν χρόνον, δὲν μελετᾷ οὔτε τώρα. Καὶ τὰ ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας δέν τα αἰσθάνεται παρὰ ὅποιος ἔχει φιλοτιμίαν. Ἔχω παρατηρήσῃ ὅτι πολὺ περισσότερον φοβοῦνται καὶ τρέμουν τὰς ἐξετάσεις οἱ ἐπιμελεῖς, παρὰ οἱ ἀμελεῖς. Ὦ, νὰ εἴσθε βέβαιος, ὅτι δι' αὐτοὺς ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μὴν τῶν ἀνθέων. Τὸν ἀπολαμβάνουν μὲ ὅλην τὴν χαρὰν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀμεριμνησίαν...

— Ναί· δὲν εἰξεύρω ὅμως τί κάμνουν αὐτοὶ τὸν ἀληθινὸν μῆνα τῶν ἀνθέων, ἐκεῖνον ποῦ καθὼς εἶπες, διὰ τοὺς μαθητὰς ἔρχεται ἀργότερα...

Ὁ Βρασίδας ἐγέλασε:

— Γι' αὐτούς, εἶπε, μόνον ἐκεῖνος ὁ μῆνας ἔχει ἴσως ἀγκάθια.

— Καὶ ἀγκάθια ποῦ τρυποῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀγκάθια αὐτοῦ τοῦ μηνός! προσέθεσε γελῶσα ἡ μικρὰ Πόπη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βρασίδα.

Ἐγέλασα κ' ἐγώ, καὶ ἡ μικρὰ συνομιλία περὶ τοῦ μηνὸς τῶν ἀνθέων καὶ τῶν κόπων ἔληξεν. Ἐλπίζω ὅτι τὴν εὑρίσκετε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν, καὶ προπάντων ὅτι συμφωνεῖτε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

— Θὰ περάσωμεν τοὺς ἄμμους τῆς ἐρήμου! εἶπεν ἡ Καμπούρα, ἡ καμήλα.

Ἐφαίνετο τόσον ἀνήσυχη, ὥστε ὁ Καρᾶς ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ την ἐκύτταξε.

— Κ' οἱ δυό μας; τὴν ἠρώτησε, καὶ ὁ ἀφέντης μαζί;

— Ναί· θὰ πᾶμε νὰ φθάσωμε τὸ κερβάνι που ἔφυγε χθές, — ἐξήγησεν ἡ Καμπούρα· διότι αὐτὴ καὶ ὁ Καρᾶς, τὸ ἀλογάκι, ἦσαν ἀγαπημένοι φίλοι. — Πρέπει νὰ κάμωμε γρήγορα!

— Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ὁ ἄμμος, παρετήρησε μὲ σιγανὴν φωνὴν ὁ Καρᾶς.

Καὶ τότε τοῦ ἐφώναξε ὁ αὐθέντης του νὰ ἑτοιμασθῇ.

— Ὡραῖέ μου, εἶπε, πρέπει νὰ τρέξωμε γρήγορα νὰ τους φθάσωμε.

Ὁ Καρᾶς ἐχρεμέτισε προθυμότατα, διότι ἀγαποῦσε τὸν Βεδουΐνον, ὁ ὁποῖος τόσον τον ἐπεριποιεῖτο.

Ἐξεκίνησαν λοιπόν, ἡ Καμπούρα φορτωμένη μὲ τὰ πράγματα που ἐχρειάζοντο διὰ τὸν δρόμον, καὶ ὁ Καρᾶς μὲ τὸν αὐθέντην του στὴ ράχι του.

Ὅλη μέρα ἐταξείδεψαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ συναντήσουν τοὺς ἄλλους Βεδουΐνους καὶ τὲς καμῆλές των, καὶ ὁ αὐθέντης των ἄρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι εἶχε χάσῃ τὸν δρόμον. Τὴν κατόπιν ἡμέραν ἔκαμε φοβερὴ ζέστη, καὶ τὸ νερὸ που εἶχαν γιὰ σύντομο ταξεῖδι, ἐπῆρε τέλος. Τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας τοὺς εὑρῆκε εἰς τὴν ἔρημον ἀκόμα, — καὶ πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο σημεῖον ζωῆς. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἔφθασαν εἰς ἕνα βράχον, ὅπου εὑρῆκαν ὀλίγη σκιά.

—Δὲν εἰμπορῶ νὰ προχωρήσω, εἶπεν ὁ Βεδουΐνος, καθὼς ἐγλύστρησε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ἐκάθησε κάτω. Σωθῆτε ἐσεῖς, ὡραῖοί μου, γιατὶ ἂν μείνωμε ἐδῶ, θὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν δίψα.

— Κ' ἐγὼ διψῶ, εἶπεν ὁ Καρᾶς στὴν καμήλα. Τί νὰ κάνωμε;

Ἡ Καμπούρα ἐφάνη πολὺ συλλογισμένη.

— Ἐγώ, εἶπε, μπορῶ νὰ περιπατήσω πολὺ ἀκόμα. Τί λές; νὰ πάγω νὰ κυττάξω μήπως εὕρω νερό;

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Καρᾶς, ἐνῷ ἐπέφτε νὰ ἐξαπλωθῇ στὸν

ἄμμο, δίπλα στὸν ἄμοιρον αὐθέντην του.

Ἐπῆρε δρόμο ἡ Καμπούρα μὲ ὅλο τὸ τρέξιμό της, καὶ ἐγύρισε γρηγορώτερα παρ' ὅσον ἤλπιζεν ὁ Καρᾶς.

— Ἔλα γρήγορα, Καρᾶ μου, καὶ εἶνε νερὸ ἐδῶ κοντά· τὸν ἀφέντη ὅμως, πῶς θὰ τον πᾶμε ἕως ἐκεῖ;

— Ἐγὼ θὰ τα καταφέρω! εἶπεν ὁ Καρᾶς, καθὼς ἐστυλόνετο στὰ πόδια του.

Ἔπιασε τὸ μπουρνοῦζι (δηλαδὴ τὸν μανδύαν) τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ δόντια του, καί, ἐνῷ ἡ Καμπούρα ἐπήγαινε ἔμπρὸς νὰ δείξῃ τὸν δρόμον, ὁ Καρᾶς ἐτραβοῦσε τὸν ἀναίσθητον αὐθέντην του.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὸ δροσερὸ καὶ καθαρὸ νεράκι. Ὁ Καρᾶς ἄφισε τὸ φορτίον του κ' ἐτράβηξε μιὰ ρουφηξιά. Ὁ ἦχος τοῦ νεροῦ ἔφθασε εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἂν ἔβλεπε ὄνειρο· ἐσηκώθη καὶ αὐτὸς καὶ ἔσκυψε νὰ πιῇ νερό.

— Ἐσώσατε καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ζωή, θησαυροί μου! ἐφώναξε. Καί... νά! νὰ τὸ κερδάνι ἐκεῖ κάτω!

—Ναί, ναί, ναί! ἐχρεμέτισε ὁ Καρᾶς· ἔλα, ἀφέντη μου, μπορῶ τώρα νὰ σε σηκώσω, καὶ πρέπει καὶ οἱ δυό μας νὰ ποῦμε εὐχαριστῶ στὴν Καμπούρα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ηὗραν τοὺς φίλους των, καὶ μὲ πολλὴν χαρὰν ἐκάθησαν νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ τους εἰποῦν τὰς περιπετείας των.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ θὰ εἶμαι φίλος σου πάντοτε-νά, Καμπούρα μου! εἶπεν ὁ Καρᾶς, καὶ ἡ Καμπούρα ἐχαμογέλασε.

Ξεύρετε σεῖς νὰ χαμογελοῦν οἱ καμῆλες;—Α, καμμιὰ φορά, χαμογελοῦν κι' αὐτές...

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Εἶνε δυὸ δρόμοι στὴ ζωή:
Μοναχικὸς μ' ἀνθοσπαρμένος
Ἀπὸ λόφο ὁ ἕνας χαραγμένος
Χωρὶς μουρμοῦρες πάγει καὶ βοή.
Μόλις κανένας τον προσέχει
Ὅταν περνᾷ ἐκεῖ σιμά του,
Σὰν τὸ νερὸ ποὺ σ' ἄμμο τρέχει
Καὶ πνίγει ὁ ἄμμος τὸ μουρμούρισμά του.

Ὁ ἄλλος 'μοιάζει φουσκωμένο
Ἀπὸ τὴν κοίτη ποταμό,
Αἰώνια καταδικασμένο
Μὲ γρύνιες νὰ κυλᾷ καὶ μὲ θυμό.
Ὁ ἕνας ἔχει τέλος· ὅμως
Δὲν ἔχει ὁ ἄλλος πουθενά.
Ὁ πρῶτος τελειόνει δρόμος
Ὅπου ὁ ἄλλος πέρνει ν' ἀρχινᾷ.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς ἡ κοινωνία
Τί ὄνομα στοὺς δρόμους δίνει·
Καλεῖ τὸν ἕνα: μετριοφροσύνη·
Τὸν δεύτερον, φιλοδοξία!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.'

Εἴδαμε καὶ εἴδατε τὸν κύριον Πίπην πῶς ἐμιλοῦσε μοναχός του. Τὰ λόγια του δὲν εἶχαν τελειωμό. Ἔλεγε ὅλο γιὰ τὴ νεράϊδα:

— Λοιπόν, ἅμα-την ἔβλεπα, θὰ ἔβγαζα μὲ πολὺ θάρρος καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν τὸ καπελλάκι μου, θὰ την ἐχαιρετοῦσα, καὶ θά της ἔλεγα: «Κυρία νεράϊδα, ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὸ παιδί, μὰ παραπολὺ καλὸ καὶ εὔτακτο παιδί, καὶ ἔξυπνο παιδί, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου· — ὅπως λέγει κ' ἡ γιαγιά μου. Λοιπόν, κυρία νεράϊδα, ἔχω νά σου ζητήσω μιὰ χάρι, — δηλαδὴ τρεῖς χάρες. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μού τες κάμῃς· καὶ τὲς τρεῖς, καὶ γρήγορα-γρήγορα μάλιστα. Ἄκουσε, σὲ παρακαλῶ, νά σού τες πῶ... Ἀκοῦς;... Ἀρχίζω... Ἤθελα: Πρῶτον, νὰ τρέχω σὰν λαγουδάκι· δεύτερον, νὰ πετῶ σὰν πουλάκι· τρίτον, νὰ κολυμπῶ σὰν ψαρά...

« Κυρία νεράϊδα.. »

Δὲν ἐπρόφθασε κι νὰ εἰπῇ, διότι ἔνοιωσε πῶς του ἔδωσαν μιὰ σπρωξιά, μὰ τόσο δυνατὴ σπρωξιὰ στὴν πλάτη, ὥστε ἐπῆρε δρόμο, καί, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς, τοῦ ἐφάνηκε πῶς τον ἐτραβοῦσαν μὲ τόσην δύναμιν ἔμπρός, ὥστε ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἔτρεχε.

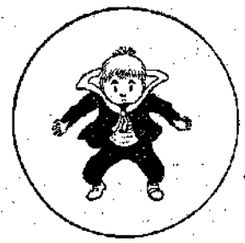

«Ἔτρεχε..»

Δὲν ἔτρεχε σὰν ἕνα λαγουδάκι, ἀλλὰ σὰν δύο λαγουδάκια, σὰν τρία λαγουδάκια, σὰν παραπολλὰ λαγουδάκια, ἂν πάρῃς τὰ τρεξίματά των, τὰ γράψῃς τὸ ἕνα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τραβήξῃς γραμμὴν, καὶ κάμῃς τὴν πρόσθεσιν.

Ἄχ! παιδάκια μου, τί πρόσθεσις ἦταν ἐκείνη!... ἡ καλλίτερα, τί πολλαπλασιασμός! Ποτέ του ὁ κύριος Πίπης δὲν εἶχε τρέξῃ ἔτσι γρήγορα! Καί, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἦτον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο αὐτό, ἀλλὰ ἡ καρδοῦλά του ἔκαμνε τὰκ-τὰκ-τὰκ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία του.

Ἂν ἔβλεπε τοὐλάχιστον τὴ νεράϊδα! Μὰ τίποτε! Τοῦ κάκου ἐπηδοῦσε κ' ἐτιναζότανε, — ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Ἐκείνη ἡ δύναμις τῆς τρεχάλας τὸν ἔσερνε σκυφτό, σὰν νὰ ἦταν βατραχάκι πιασμένο στὸ ἀγκίστρι τοῦ ψαρᾶ!

Κάποτε-κάποτε ἐκαταλάβαινε ὅτι δὲν ἐπατοῦσε κατὰ γῆς· καὶ τότε ἔκαμνε κάτι πηδήματα, μὰ τί πηδήματα! Νά! ὅπως πηδᾷ ἡ γάτα ἀπὸ τὰ κεραμίδια στὴ διπλανὴ ταράτσα, ἢ ὅπως πηδᾷ ἐκεῖνο τὸ ζῷον τῆς Αὐστραλίας που λέγεται καγγουροῦ.

(Ἕπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐπιβάται δὲν ἐγκατέλειψαν τὸν κ. Πάττερσων εἰς τὴν κακήν του μοῖραν. Ἐπήγαιναν κάθε στιγμὴν κ' ἐρωτοῦσαν πῶς ἐπερνοῦσε.... Τοῦ ἔδιδαν συμβουλάς, τοῦ ἐνθυμίζαν ὅτι τὸ συνταγολόγιον κατὰ τῆς ναυτίας εἶχε καὶ ἄλλας ὁδηγίας ἐναντίον της, καὶ ὁ κ. Πάττερσων, πειθηνιώτατος, δὲν παρέλειπε νὰ τας δοκιμάσῃ.

Ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἐπῆγεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν κ' ἐπῆρε ἕνα μπουκαλάκι μὲ ρῶμι. Ἐγέμισε ἕνα ποτηράκι ἀπὸ αὐτὸ τὸ θερμαντικὸν ποτόν, καὶ ὁ κ. Πάττερσων τὸ ἔπιε γουλίτσες-γουλίτσες.

Μίαν ὥραν ἀργότερα, ὁ Ἄξελ Βίκμπορν τοῦ ἔφερε 'δυσμόνερο, καὶ ὁ κ. Πάττερσων ἐκατάπιε ἀπὸ αὐτὸ μιὰ μεγάλη κουταλιά.

Αἱ διαταράξεις ὅμως ἐξηκολούθησαν· κατέβαιναν ἕως τὴν στομαχικὴν κοιλότητα, καὶ τὸ κομματάκι τῆς ζάχαρης, τὸ ὁποῖον ἐβούτηξε στὸ χέρι κ' ἔβαλε στὸ στόμα του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τας κατευνάσῃ.

Ἐπλησίαζε λοιπὸν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ κ. Πάττερσων θὰ ἠναγκάζετο νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκόν του, ὅπου ἦτο φόβος μήπως χειροτερεύσῃ τὸ κακόν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχε τηρήσῃ ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ὥριζε τὸ συνταγολόγιον.

— Ναί, ναί... ἐταύλισεν ὁ ἀγαθὸς οἰκονόμος, ἀνοίγων τὸ στόμα του ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. Κρατῶ μάλιστα ἐπάνω μου ἕνα σακκουλάκι, τὸ ὁποῖον μου ἔρραψεν ἡ κυρία Πάττερσων καὶ περιέχει λιγάκι ἀλάτι...

Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ τὸ σακκουλάκι δὲν ἔφερε κανὲν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὴν φανελλένιαν ζώνην ἔμεινεν ἀνωφελὲς καὶ τὸ ἀλάτι, τί νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος;

Τὰς ἑπομένας τρεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνεμος ἔπνευσε δυνατώτερος, ὁ κ. Πάττερσων ἦτο φρικτὰ ἄρρωστος. Παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσκλήσεις τῶν μαθητῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν του, ἀποβάλλων διὰ τοῦ στόματος τὰ σιτία καὶ «μηκέτι δυνάμενος ἐσθίειν» — ὡς θὰ ἔλεγεν, ἂν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἀρχαίαν.

Ἐνθυμήθη τότε ἔτι ἡ κυρία Πάττερσων εἶχε βάλῃ εἰς τὸ μπαοῦλό του ἕνα ἄλλο σακκουλάκι μὲ κουκούτσια ἀπὸ κεράσια. Κατὰ τὸ συνταγολόγιον τοῦ Βέργαλ πάντοτε, — ἔφθανε νὰ βάλῃ κανεὶς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑγιεινὰ κουκούτσια εἰς τὸ στόμα του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ναυτίαν ἢ νὰ ἐμφανισθῇ ἢ νὰ διαρκέσῃ. Λοιπόν, ἀφοῦ εἶχε ὁλόκληρον σακκουλάκι μὲ κουκούτσια, ὁ Μέντωρ μας ἠμποροῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ εὔκολα τὸ εἰρημένον κουκοῦτσι, ἂν τυχὸν τὸ ἐκατάπινε. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Λουδοβίκον Κλωδιὼν ν' ἀνοίξῃ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ κουκούτσια καὶ νὰ βγάλῃ ἕνα· τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ χείλη του. Ἀλλοίμονον! σχεδὸν ἀμέσως, τὸν ἔπιασε λόξυγκας καὶ τὸ κουκοῦτσι ἐξεσφενδονίσθη, σὰν σφαῖρα ἀπὸ πιστολάκι!

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;... Δὲν ἦσαν καὶ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα; Τὰ εἶχεν ἐξαντλήσῃ ὅλα;... Ἀληθινά, δὲν ἦτο γραμμένο ὅτι ἔπρεπε νὰ τρώγῃ λίγο;... Μάλιστα, καὶ παρακάτω: νὰ μὴν τρώγῃ καθόλου...

Οἱ νεαροὶ μαθηταὶ δὲν ἤξευραν πλέον πῶς νὰ τον περιποιηθοῦν, διότι ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος. Καὶ ὅμως δὲν τον ἄφιναν ποτὲ μόνον. Ἐγνώριζαν ὅτι οἱ ἰατροὶ συμβουλεύουν νὰ διασκεδάζῃ ὁ ἄρρωστος, νὰ διώκεται ἡ μελαγχολία, ἡ ὁποία συνήθως τον κυριεύει. Ἀλλὰ οὐδὲ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τῶν ἀγαπημένων τοῦ κ. Πάττερσων, ἡ ἀνάγνωσις ἐπετύγχανε νὰ φέρῃ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ ὅμως πρὸ παντὸς ἐχρειάζετο καθαρὸν ἀέρα, καὶ ὁ ἀέρας αὐτὸς ἔλειπεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν του, ὁ Οὐάγγας του ἑτοίμασε ἕνα στρῶμα ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἔμπρὸς ἀπὸ τὸ κάσσαρο.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπεσεν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, κεπεισμένος, αὐτὴν τὴν φορά, ὅτι ἡ ἐνέργειά καὶ ἡ θέλησις δὲν ἔκαμναν τίποτε ἐναντίον τῆς ναυτίας, καθὼς δὲν ἔκαμναν τίποτε αἱ διάφοροι ὁδηγίαι τοῦ συνταγολογίου του.

— Σὲ τί θέσιν εὑρίσκεται, ὁ καϊμένος ὁ οἰκονόμος μας!... εἶπεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Καλὰ λοιπὸν ἔκαμε κ' ἔκαμε τὴν διαθήκην του, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ.

Τὸ εἶπεν ἀστεῖα, ἐννοεῖται, διότι ἐγνώριζεν ὅτι δὲν πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν.

Τέλος, τὸ ἀπόγευμα, ἐπειδὴ τοῦ ξαναῆλθεν ἡ διάθεσις πρὸς ἔμετον, παρενέβη ὁ ὑποχρεωτικὸς καμαρῶτος λέγων:

— Κύριε, γνωρίζω ἕνα γιατρικὸ ἀκόμα, ποῦ ἐπιτυγχάνει κάποτε...

— Λοιπὸν μπορεῖ καὶ τώρα νὰ ἐπιτύχῃ, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Πάττερσων, ἂν εἶνε καιρὸς ἀκόμα... Τί γιατρικὸ εἶνε;

— Νὰ κρατῆτε ἕνα λεμόνι στὸ χέρι, σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι... μέρα καὶ νύκτα...

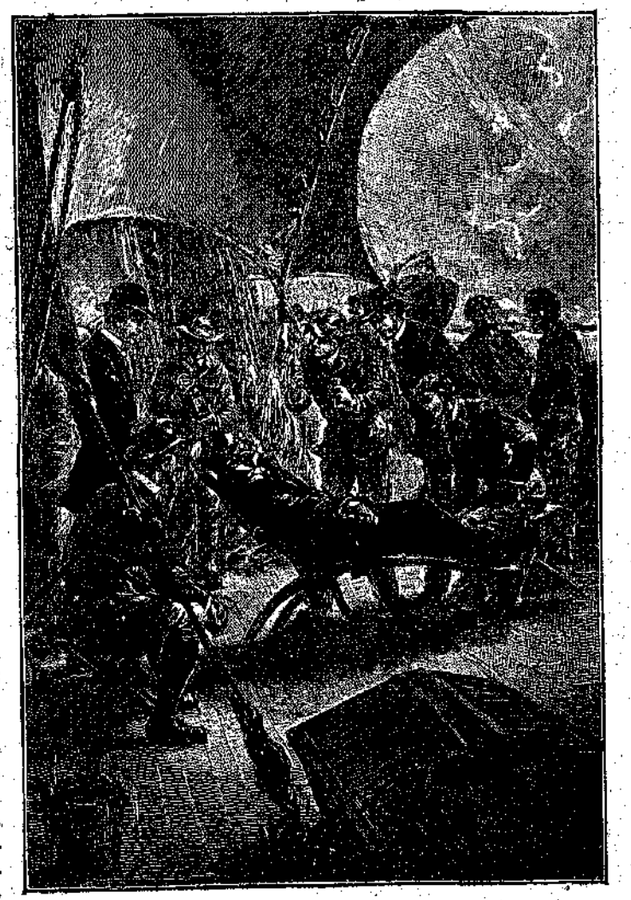

« Ἐγέμισε ἕνα ποτηράκι...» (Σελ. 156, στ. γ'.)

—Δῶστέ μου ἕνα λεμόνι, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Πάττερσων, μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ σπασμούς.

Ὁ Οὐάγγας δὲν το ἔλεγε διὰ νὰ χωρατεύσῃ. Τὸ λεμόνι περιλαμβάνεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα ἐφαντάσθησαν οἱ εἰδικοὶ ἰατροὶ ἐναντίον τῆς ναυτίας. Δυστυχῶς καὶ αὐτὸ δὲν ἐφάνη ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Εἰς μάτην ὁ κ. Πάττερσων, ποῦ εἶχε καταντήσῃ πειὸ κίτρινος καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἔσπερ οειδὲς ὀπωρικόν, τὸ ἐβαστοῦσε μέσα στὸ χέρι του καὶ τὸ ἔσφιγγε μὲ τὰ πέντε δάκτυλά του διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ζουμί του· δὲν ἠσθάνθη καμμίαν ἀνακούφισιν, καὶ ἡ καρδιά του ἐξηκολούθησε νὰ σείεται καὶ νὰ ταράσσεται μέσα στὸ στῆθός του.

Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἀπόπειραν, ὁ κ. Πάττερσων ἐδοκίμασε νὰ φορέσῃ ματογυάλια βαμμένα μὲ κόκκινο χρῶμα καὶ ἐπιχρισμένα μὲ καρμίνιον. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ ἐπέτυχε, καὶ τὸ φαρμακεῖον τοῦ πλοίου εἶχεν ἐξαντληθῇ πλέον. Ὅσον καιρὸν θὰ εἶχεν ὁ κ. Πάττερσων τὴν ἀντοχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρρωστος, — καὶ δὲν ἔμενε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρῶτον, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἓν ἄλλο δραστικώτατον φάρμακον.

— Ἔχετε πολὺ θάρρος, κύριε Πάττερσων; ἠρώτησε.

Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσων ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέβαιος ἂν εἶχε.

—Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ναυτικὴν θεραπευτικήν.

— Ἀπλούστατα, νὰ καταπιῇ ἕνα ποτῆρι νερὸ τῆς θαλάσσης... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης. Αὐτὸ καμμιὰ φορὰ κάμνει... ἔκτακτα πράγματα.

— Θέλετε νὰ δοκιμάσετε, κύριε Πάττερσων; ἠρώτησε ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Δοκιμάζω ὅ,τι κι' ἂν εἶνε! ὠλόλυξεν ὁ ἄτυχης οἰκονόμος.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Τώνης Ρενώ, δὲν θὰ πιῆτε ὅλην τὴν θάλασσαν...

— Ὄχι... ἕνα ποτῆρι μονάχα, ἐπρόσθεσεν ὁ Κόρτης.

Ἔρριψε τότε ἕναν κουβᾶ εἰς τὴν θάλασσαν καί τον ἀνέσυρε γεμάτον μὲ διαυγέστατον νερό.

Ὁ κ. Πάττερσων, — καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ θάρρος του ἦτο ἔκτακτον, — δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ λαθὴν εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι δὲν ἐδοκίμασε τὰ πάντα. Ἀνεσηκώθη λοιπὸν εἰς τὸ στρῶμά του, ἔπιασε μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι τὸ ποτῆρι, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του κ' ἐρρόφησεν ἀρκετὸ νερό.

Αὐτὸ πλέον ἦτο τὸ τελευταῖόν του. Ποτὲ τὸν ἐμετὸν δὲν συνώδευσαν τέτοιου εἴδους σπασμοί, συσπάσεις, συστροφαί, συστολαί, διαστολαί, ἀποχρέμψεις, ὠρυγμοὶ καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα τοῦ τελευταίου βαθμοῦ τῆς ναυτίας, τὰ ὁποῖα τον ἔκαμαν τὸν δυστυχῆ νὰ χάσῃ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

— Ἀδύνατον νὰ τον ἀφήσωμεν ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· καλλίτερα θὰ εἶνε στὴν καμπίνα του... εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πεὰ πρέπει νὰ τον χώσωμε στὴν κουκέττα του, διεκήρυξεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, καὶ νὰ μὴν τον βγάλωμε πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν.]

Ἴσως-ἴσως ἐσκέπτετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ναύκληρος ὅτι, ἂν ὁ κ. Πάττερσων ἐξέπνεε πρὶν φθάσουν εἰς τὸς Ἀντίλλας, θὰ ὠλιγόστευε κατὰ ἑπτακοσίας λίρας τὸ ποσὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μοιρασθοῦν οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτός!...

Ἐφώναξεν ἀμέσως τὸν Κέρτην νὰ βοηθήσῃ τὸν Οὐάγγαν διὰ νὰ μεταφέρουν τὸν ἀσθενῆ. Τὸν μετέφεραν καὶ τον ἐπλάγιασαν χωρὶς αὐτὸς νὰ αἰσθανθῇ διόλου τί ἔκαμναν τὸ σαρκίον του.

Καὶ τότε, ἀφοῦ τὰ ἐσωτερικὰ φάρμακα ἀπεδείχθησαν ἀνωφελῆ, ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐξωτερικὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔφεραν ἴσως κάποιο ἀποτέλεσμα. Ὁ Ρογῆρος Χινσδαὶλ ἐπρότεινε νὰ περιορισθοῦν, πρὸς τὸ παρόν, εἰς τὴν μόνην ὁδηγίαν τοῦ περιφήμου συντταγολογίου, ἡ ὁποία δὲν εἶχε δοκιμασθῆ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζαν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ οὔτε μίαν χειρονομίαν διαμαρτυρίας, καὶ ἂν ἀκόμη τον ἔγδερναν ζωντανόν. Δέν τον ἔγδαραν, ἀλλὰ τὸν ἔγδυσαν ἕως τὴν μέσην, καὶ ὑπέβαλαν τὸν στόμαχόν του εἰς ἐπανειλημμένας ἐντριβὰς μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένο εἰς ὑγρὸν κολλώδιον.

Μή φαντάζεσθε ὅτι ὁ ἀγαθὸς οἰκονόμος ὑπεβλήθη εἰς ἀπαλὸν καὶ κανονικὸν τρίψιμο, προερχόμενον ἀπὸ ἐλαφρὸν καὶ θωπευτικὸν χεράκι! Κάθε ἄλλο!... Ὁ χεροδύναμος Οὐάγγας, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μυώνων του, ἐξετέλεσε τὸ ἔργον ἐκεῖνο τόσον εὐσυνειδήτως, ὥστε ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων ἔργον δικαιοσύνης θὰ ἔπραττεν, ἂν ἐτριπλασίαζε τὸ φιλοδώρημά του εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου...

Ἐπὶ τέλους, εἴτε διὰ τὸν ἕνα εἴτε διὰ τὸν ἄλλον λόγον, ἴσως, διότι, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ἡ φύσις ἀνακτᾷ τὰ δικαιώματά της ὡς ὑπέρτατος κυρίαρχος, ἴσως διότι ὁ ἀσθενὴς εἶχε τόσον κενὸν τὸν στόμαχον, ὥστε καὶ αὐτός, ὅπως ἡ φύσις ἤρχισε «ν' ἀποστρέφεται τὸ κενόν», εἶδαν τὸν Μέντορα οἱ νεαροὶ φίλοι του νὰ κάμνῃ νεῦμα ὅτι δὲν ἀντεῖχε πλέον. Κατέπιν, ἐγύρισε μὲ τὸ πλευρόν, ἐστήριξε τὸν στόμαχόν του εἰς τὴν σανίδα τῆς κουκέττας του, καὶ ἔπεσεν εἰς τελείαν ἀναισθησίαν.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἄφησαν ν' ἀναπαυθῇ, ἑτοιμοι νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειά του, ἅμα τους ἐφώναζε. Ἐπὶ τέλους, ἦτο ἀδύνατον νὰ πάρῃ ἀπάνω του ὁ κ. Πάττερσων πρὶν τελειώσῃ τὸ ταξεῖδι, ν' ἀνακτήσῃ πλήρη τὴν κυριότητα τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεών του, παρὰ μόνον ὅταν ἐπατεῖσε τὸ πόδι του εἰς τὴν πρώτην νῆσον τοῦ ἀντιλιανοῦ ἀρχιπελάγους. Ἀλλά, βεβαίως, αὐτὸς ὁ σοβαρὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῇ σφαλερὸν καὶ ἀπατηλὸν ἐκεῖνο τὸ περίφημον συνταγολόγιον τοῦ Βέργαλ, τὸ ὁποῖον τόσην τῷ ἐνέπνευεν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ ὁποῖον περιέχει 28 σωστὰς ὁδηγίας!...

Ποῖος ξέρει; ... Ἴσως ἔπρεπε νὰ μὴ δώσῃ πίστιν παρὰ εἰς μόνην τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην ὁδηγίαν, ἡ ὁποία διελάμβανε κατὰ λέξιν τὰ ἑξῆς:

«Νὰ μὴν κάμνετε τίποτε, ἂν θέλετε νὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ναυτίαν!»

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. Πορίωτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἄρισλ* ἐπῆγε τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς εἰς τὰ Πατήσια, καὶ ἔξαφνα, ἕνεκα τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ, εὑρέθη ὑπὸ τοὺς τροχοὺς μιᾶς ἁμάξης.

Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε σοβαρόν, καὶ ὅταν ἐσηκώθη εἶχεν ὄρεξιν καὶ δι' εὐθυολογίας.

— Ὁρίστε! ἔλεγε ξεσκονιζόμενος· ἤλθα νὰ δρέψω ρόδα, καὶ μὲ ἔδρεψεν ἡ ῥόδα! ...

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

* * *

Μικρὸς ἐπαίτης, κρατῶν ἔνθη, θρηνολογεῖ:

— Ἄχ, κύριοι! ... ἀγοράστε μου αὐτὰ τὰ λουλούδια!.. Λυπηθῆτέ με!.. Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακή, ἡ μητέρα μου πέθανε, καὶ ἂν γυρίσω στὸ σπίτι τὸ βράδυ χωρὶς λεπτά ... θὰ μὲ ἀρχίσουν καὶ οἱ δύο στὸ ξύλο.

Ἐσταλη ὑπὸ Κ. Δ Μικροῦ

* * *

Ἡ μικρὰ Κικὴ, ἡ ὁποία μόλις ἤρχισε νὰ μανθάνῃ τὸ ἀλφάβητον, παρετήρησε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ὁ πατήρ της, καὶ ἀναγνωρίσασα μερικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου, τρέχει εἰς τὴν μητέρα της περιχαρής:

— Μαμμά! φωνάζει· τὰ ἴδια γράμματα διαβάζουμε μὲ τὸ μπαμπά!

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Νυκτικόρακος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αὐτήν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβεν ἡ πρόθεσμία τῆς 16ῆς Κυριακῆς καὶ ἔλαβα ἕνα σωρὸ ἀπαντήσεις. Ὅσοι ἔστειλαν μόνον ἀπάντησιν, χωρὶς ἐπιστολήν, δὲν θὰ ἴδοῦν τόνομά των εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ἔχω τόπον. Ἂς περιμένουν τ' Ἀποτελέσματα, — τὰ ὁποῖα δὲν βαργήσουν, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλέον θὰ μάθουν ἂν ἐλήφθη ἢ ὄχι ἡ ἀπάντησίς των. Ὑπενθυμίζω τὴν προθεσμίαν τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία λήγει τὴν 10 Μαΐου, δηλαδὴ μεθαύριον.

Καὶ αἱ δύο ἐπιστολαί σου, *Πολικὲ Ἀστήρ*, μοῦ ἤρεσαν πολύ. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σοῦ παρατηρῶ, ὅτι μὲ 12 δραχμὰς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμεν φύλλον δεκαεξασέλιδον καὶ ἀ Σάββατον. Ἔπειτα, τὸ νὰ ἐρωτηθοῦν οἱ φίλοι μου ἂν παραδέχονται ἁπλῶς τὴν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὅλοι εἰμποροῦν νὰ εἴπουν ναί, καὶ ὕστερα νὰ μὴ μένουν οὔτε οἱ μισοί. Ἕνα πρᾶγμα εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ: νὰ δοκιμασθῆ πάλιν ἡ ἔμπρακτος ψηφοφορία, τὴν ὁποίαν εἶχα κάμει καὶ ἄλλοτε. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ σκεφθῶ.

Βέβαια, *Μιμητὰ τοῦ Σανταρόζα*, ὅταν προκηρυχθῆ ὁ Διαγωνισμός, νὰ μου στείλῃς τὸ Ἀγνιγμα μαζὶ μὲ ἄλλα. Ποιήματα ὅμως καὶ μικρὰ Διηγήματα, ὄχι· ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Δι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ πάντοτε τὴν προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁδηγοῦ, διὰ νὰ μὴν κάμνετε τέτοια λάθη καὶ διὰ νὰ μὴ τρέφεσθε μὲ ματαίας ἐλπίδας. Ἀλήθεια, ὑπάρχουν καὶ περιοδικὰ που δημοσιεύουν ἔργα τῶν συνδρομητῶν τους· ἀλλ' αὐτὰ ἕνα κακὸν ἔχουν; ὅτι δὲν τὰ διαβάζει κανείς.

Πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ, *Ἁρμονία* τοῦ *Κόσμου*. Ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί σου δὲν εἶνε ἀκόμη δι' Ἔδοσιμα. Πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνὰ διὰ νὰ συνειθίσῃς. Πρῶτον νὰ καλλιγράφῃς ὅσον εἰμπορεῖς, ἔπειτα νὰ πορεύῃς τὰ σουσίμματα, καὶ τρίτον νὰ προσέχῃς πολὺ νὰ μὴ κάμνῃς ὀρθογραφικὰ λάθη. Προσπάθησε νὰ καιοτρώσῃς αὐτὰ τὰ τρία ποὺ σου λέγω, καὶ ἐγὼ, μόλις ἴδω τὴν παραμικρὰν προσπάθειαν ἐκ μέρους σου, νὰ ἴδῃς πῶς θὰ σοῦ τὴν ἀνταμείψω.

Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸν βομβαρδισμὸν τοῦ γραφείου σου, *Νιαγάρα* [Ε] καὶ μ' εὐχαριστησίν μου ἐδιάβασα τὸ διήγημά σου. Ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃς· πουθενά. Δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ νὰ δημοσιεύσῃς. Τὸ ἴδιον εἶπα καὶ εἰς ἄλλους πολὺ μεγαλητέρους σου.

Πάρετε παράδειγμα ἀπὸ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*! Ἀρραβωνιασμένη, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, μὲ τόσας ἀσχολίας,— ξεύρετε τί θὰ τῇ προῖκα;—καὶ ὅμως «δὲν λησμονεῖ τὰ καθήκοντά της» καὶ μοῦ στέλλει ἐγκαίρως τὴν ἀπάντησίν της διὰ τὴν 16ην Κυριακήν. Πάρετε παράδειγμα!

Πολὺ τῆς ἤρεσε τῆς *Ἀδρας τοῦ Πηλίου* ἡ ἰδέα τοῦ *Λόρδου Χόπ*, καὶ ὡς σύνθημα προτείνει τὰς λέξεις: Διάπλασις-Ἐσσπάθωμα. Μοῦ ὑπόσχεται δὲ ὅτι εἰς τὴν νέαν της διαμονὴν θὰ μου ἐγγράψῃ τόσους συνδρομητάς, ὅσους ὁ δεῖς μέχρι τοῦδε μοῦ ἐνέγραψε», καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς τοὺς λόγους της. Ἔχω καὶ χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσῃ, διότι την γνωρίζω πρὸ πολλοῦ.

«Δὲν φαντάζεσαι,— μοῦ γράφει τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος*,— τί ὡραῖαν διασκέδασιν παρῶ μὲ τοὺς τόμους σου, καὶ τί ὡραῖον καλοκαίρι θὰ περάσω μὲ αὐτούς εἰς τὰς ἀκύσεις. Ἀληθῆς θησαυρὸς διὰ κάθε παιδικὴν Βιβλιοθήκην! Πρέπει βεβαίως νὰ καυχᾶται ἡ Ἑλλὰς, διότι ἔχει τοιοῦτον λαμπρὸν περιοδικὸν διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας, ἀναπτύσσον αὐτοὺς καὶ διαπλάττον, ἵνα δυνηθοῦν νὰ φανῶσι χρήσιμοι πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸν πλησίον.» Αὐτὸ εἶνε τωόντι τὸ μόνον ὄνειρόν μου, ὁ μόνος μου ἀκοπός, καὶ ὅ,τι κάμνω, ὅ,τι δημοσιεύω, ἐκεῖ τείνει.

Πολὺ ὀρθαὶ αἱ παρατηρήσεις σου, *Ἕλλην Ἀθλητά* — [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην καὶ *καθεαυτὸ* ἐπιστολήν, — ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀντιγράφοντας καὶ στέλλοντας κλοπιμαῖας Ἀσκήσεις. Ἀλήθεια, ἡ μεγαλητέρα εὐχαριστησις, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ κανείς, εἶνε ὅταν ἐπιτυγχάνῃ νὰ συνθέσῃ μίαν ὡραίαν Ἄσκησιν. Οὔτε ἡ δημοσίευσίς της, οὔτε τὸ εὔσημον, οὔτε τὸ βραβεῖον δὲν ἀντισταθμίζουν τὴν πρώτην αὐτὴν καὶ ἀγνὴν χαράν. Καὶ ἅμα λείψῃ αὐτή, δὲν εἴξεύρω πλέον τί μένει... Πραγματικῶς, ἀκατανόητοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ἀντιγραφεῖς!

Ἐτελείωσε! Ἡ φίλη μου *Ναυσικᾷ* [ΕΕΕ] εἶνε πλέον πρώτης τάξεως ἐπιστολογράφος! Γράφει ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἐπιστολὰς που θέλω καὶ πού μου ἀρέσουν. Τὴν σημερινήν της θὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν,— ἴσως μάλιστα εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον,— διὰ νὰ ἴδοῦν ὅλοι πῶς ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφουν, καὶ τί ἐννοοῦσα προχθὲς ὅταν σᾶς ἔλεγα περὶ ἐπιστολῶν καὶ ἐξεχώριζα τὰς *καθεαυτὸ ἐπιστολὰς* ἀπὸ τὰς περιγραφάς, τὰς θεματογραφίας καὶ τὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν.

Ἔλαβα καὶ τὸ 30ὸ φυλλάδιον τῆς .. τῆς .. τῆς «Θαλασσοταραχῆς», τοῦ μηνιαίου καὶ χειρογράφου περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκδίδουν ἡ *Κάκια*, ἡ *Παλλὰς* καὶ ὁ *Γιαννάκης Δράκος*. Ἐθαύμασα πάλιν τὰς ὡραίας του ὑδατογραφίας, καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν μικρῶν συντακτῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρῆκαν τόσον χαριτωμένον παιγνίδι, διὰ νὰ περνοῦν τὸν καιρόν των.

«Πρὸς ὁ Νικίου μοῦ ἤρεσε πάρα πολύ,— μοῦ γράφει ἡ *Συντεφώδης Ἡμέρα* [Ε].— Ἡ ζωὴ τοῦ ἀρχαίου μικροῦ Ἀθηναίου περιγράφεται εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ τόσον ὡραῖα, ὥστε σὲ βεβαιῶ ὅτι ἐζήλευσα νὰ ἐζοῦσα τότε. Ὁ Πρόξος σου μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω καλλίτερα καὶ νὰ ἀγαπήσω περισσότερον τοὺς ἀρχαίους μας προγόνους. Κάθε Ἑλληνόπαις πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ...»

— Σοῦ ἔστειλα διὰ τὴν μικρὰν σου ἀδελφὴν τὴν «Νίναν» καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τῆς ἀρέσῃ πολύ. Φίλησέ μου την. Ναί, εἶδες τί ἀριστουργημα ποῦ ἦτο τὸ «Ἐλεφαντόπουλο»;

Βεβαίως, *Βαρυαλγοῦσα Ὀρφανή*, δὲν ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς σου, εἰδεμὴ ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω, ἔστω καὶ μὲ δύο λέξεις. Ὅσον διὰ τὸ Σῆμα, νομίζω κ' ἐγὼ ὅτι τώρα ποῦ φορεῖς βαρὺ πένθος, δὲν κάμνει νὰ τὸ βάλῃς. Ἕνα ἔτος ὅμως ποὺ σου λέγουν, μοῦ φαίνεται πολύ. Ἐξ μῆνες εἶνε ἀρκετοί. Ὁπωσδήποτε κάθε τόπος ἔχει τὰς συνηθείας του· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ βαρὺ πένθος ἐσυντομεύθη· ἀλλοῦ εἰμπορεῖ νὰ τὸ συνειθίζουν μακρότερον,— ξεύρω κ' ἐγώ.

Νὰ καὶ ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* ποῦ ἐτύπωσεν ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ψευδώνυμόν του. Πολὺ καλά. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις.

Πολὺ εὔμορφα μετέφρασες τὸ διήγημα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, *Μακροδαίμη* [ΕΕ]. καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας. Περὶ τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, σοῦ ἔγραψεν ὁ κ.Π. καὶ περιμένει ἀπάντησίν σου.

Ἕνα κουτὶ μὲ ὡραιότατα συριανὰ λουκούμια μοῦ ἔστειλεν ἡ ἐν Σύρᾳ ἀγαπητή μου φίλη *Δεσποινα Χούμη*. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γλυκὺ δῶρόν της, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος τρελαίνεται διὰ τὰ λουκούμια, τὰ ὀνομάζει δὲ πῶς νομίζετε;—λουχούμια ἐπειδὴ τὰ στέλλει ἡ Χούμη!!

Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν το νομίζω, *Μὶς Δούγκας*! Διατί ὄχι; Τὸ δυσκολώτερον ἀλλὰ καὶ τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε τὸ βραβεῖον. Καὶ νὰ ἴδῃς ποῦ ἐκεῖ ποῦ δὲν το περιμένεις, —τσούπ! θά σου ἔλθῃ. Ἔχεις ὅμως μέγα λάθος νὰ νομίζῃς ὅτι δὲν μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου. Ἀπεναντίας!

Πραγματικῶς, *Γιαρούμπη* [ΕΕ], ὅλας αὐτὰς τὰς ὠφελείας ἔχει ὁ συνδρομητής μου, καὶ τὰς ἀπαριθμεῖς ποστότατα. Βλέπεις ὅμως ὅτι διὰ νὰ τας ἔχῃ, πρέπει νὰ μου γράφῃ, νὰ κινῆται, νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, εἰς ὅλα,—καὶ ὄχι νὰ ἀφίνῃ νὰ περνοῦν δύο χρόνια χωρὶς μίαν ἐπιστολήν, ὅπως ἔκαμες σύ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ το ξαναπάθῃς.

Ὄχι ὅμως· πάλι καὶ πάλι νὰ κανεὶς τὸ φαγητόν του, διὰ νὰ λύσῃ ἕνα γρῖφον, καὶ ὕστερα νὰ τρώγῃ ὄχι μόνον κρύο φαγὶ ἀλλὰ καὶ ζεστὲς ξυλεὶς ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ του! Ἔτσι τὸ ἔκαμε προχθὲς ὁ *Ἀστερόεις Οὐρανός*, ἀλλὰ καὶ αὐτός. ἐλπίζω, δὲν θὰ το ξαναπάθῃ. Πᾶν μέτρον ἄριστον!

Δέκα μῆνας εἶχε νὰ μου γράψῃ ὁ *Ἄριστος Ποδηλάτης*. Καὶ μου γράφει σήμερον διὰ νὰ μου ἀναγγείλῃ τὸν θάνατον μιᾶς συνδρομήτριάς μου, πολὺ γνωστῆς εἰς τὸν κύκλον μας, ἡ ὁποία ὅμως... ποτὲ δὲν ὑπῆρξε συνδρομήτριά μου. —Νὰ ἴδῃ τώρα μετὰ κόπους ρήγας θὰ μοῦ ξαναγράψῃ ὁ *Ἄριστος Ποδηλάτης*.

Μὰ φυσικά, *Ταπεινὸ Γιασεμί* [ΕΕ]. ἀφοῦ τὸ «Ἐλεφαντόπουλο» τὸ ἔγραψεν ὁ μεγαλείτερος συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε ἀριστούργημα. Μόνον τὸς εἰκόνας του νὰ βλέπῃ κανείς, μὲ τὸς σημειώσεις τοῦ συγγραφέως ἀπὸ κάτω, ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀλλά... πάντα πρέπει νὰ εἶνε δίλιγον ἔξυπνος, καὶ νὰ ἔχῃ γοῦστο, καὶ νὰ καταλαβαίνῃ ἀπὸ τέτοια. Δι' αὐτὸ βάζω τόσον ὡραῖα διηγήματα, διὰ νὰ καλλιεργήσω ὄχι μόνον τὸν νοῦν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν καλαισθησίαν σας.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

25. — Ἡ *Ναυσικᾷ* ἀπὸ τὴν Κέρκυραν μοῦ συνιστᾷ ἓν πτωχὸν κοράσιον ἄξιον πάσης συστάσεως, καὶ με παρακαλεῖ νὰ το εἴπω εἰς τοὺς πλουσίους μας. Τὸ κάμνω πολὺ εὐχαρίστως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ την ἐγγράψῃ συνδρομήτριαν, διὰ νὰ προξενήσῃ χαρὰν καὶ εἰς αὐτήν, καὶ εἰς ἐμέ, καὶ εἰς τὴν *Ναυσικᾶν*, — προπάντων δὲ εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Λοιπὸν ὄχι! Ὁ Κένταυρος τῆς «Διαπλάσεως» διαμαρτύρεται ὅτι οὔτε ἔγραψε πρὸς τὸν «Ἕσπερον» τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν αὐτῷ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του δήλωσιν, οὔτε προφορικῶς ἔκαμε ποτὲ τοιαύτην ἀνακοίνωσιν. «Δηλαδὴ ἐπισήμως, — μοῦ γράφει, — ὅτι τὰ ἐν τῷ «Ἑσπέρῳ» δημοσιευθέντα δὲν προέρχονται ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐμπαθοῦς καὶ κακοβούλου, ὅστις μετεχειρίσθη τὸ ψευδώνυμόν μου διὰ νὰ διασύρῃ τὴν ὑπόληψίν μου...» — Δὲν ἠμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ τοιαύτην ἀπάτην! Καὶ ἡ σύμπτωσις ὅτι ὁ Ἰωάννης Γ. Βλαχάκης (ὁ ἰδικός μας δηλαδὴ. *Κένταυρος*) δὲν εἶχεν ἀγανεώσῃ φέτος τὴν συνδρομήν του, συντείνει εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο αὐτός. Ἀλλ' ἡ μὴ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του δὲν εἶχε σημασίαν· προήρχετο ἀπὸ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας ὡς διευθυντοῦ ποιητικοῦ τῆς Ἰατρικῆς. Καὶ διὰ νὰ μου δείξῃ πόσον με ἀγαπᾷ καὶ πόσον θὰ ἦτο ἀνίκανος νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐνόμισα, ἀνανεόνει τὴν συνδρομήν του, λαμβάνει πάλιν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ φύλλου, καὶ μου γράφει μίαν ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην.

Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ σημειωθῇ καλά, α') ὅτι τὰ ὅμοια ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα βλέπετε τυχὸν εἰς ἄλλα περιοδικά, δὲν ἀνήκουν εἰς φίλους τῆς «Διαπλάσεως»· β') ὅτι ὁ *Κένταυρος* (Ἰωάννης Γ. Βλαχάκης) δὲν εἶνε καθόλου ἀγνώμων, — ὅπως ἡ συρροὴ τῶν συμπτώσεων μ' ἔκαμε πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσω, — ἀλλὰ ἕνας ἐξαίρετος νέος καὶ ἐπιμελὴς φοιτητὴς καὶ πάντοτε ἀφωσιωμένος μου φίλος, τὸν ὁποῖον ἀδίκησα χωρὶς νὰ θέλω, καὶ ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ του ζητήσω συγγνώμην, ἀλλά... οἱ γονεῖς, οἱ διδάσκαλοι καὶ ἡ Διάπλασις δὲν ζητοῦν ποτέ συγγνώμην.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης — ὁ ὁποῖος διεκρίθη ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὰ ψευδώνυμα *Δὸν Κιχώτης* καὶ *Γουλιέλμος Τέλλος* καὶ διὰ τὸν ὁποῖον, ἕνεκα κάποιας παλαιᾶς παρεξηγήσεως, ἐνθυμίζω ὅτι ἔπινσέ νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μ' εὐγνωμονῇ δι' ὅσον καιρὸν ἐπέρασε μαζί μου, — μοῦ γράφει σήμερον θερμότατην καὶ φιλικωτάτην ἐπιστολήν.

Φαίνεται ὅτι εἶχε μεταγνώσῃ διὰ τὸ ἐκ παρεξηγήσεως ἐπεισόδιον τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ τον νομίζω ἀγνώμονα, καὶ τώρα, ἀνὴρ πλέον καὶ διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, ἐνθυμεῖται μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης, τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦτο συνδρομητής μου, καὶ με διαβεβαιόνει ὅτι ἐνδομύχως ἀγνώμων πρὸς ἐμέ, πρὸς τὴν ὁποίαν τόσα ὀφείλει, — δὲν ὑπῆρξεν οὔτε μίαν στιγμὴν.

Τόσο τὸ καλλίτερον! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ κατανοήσῃ νὰ εὐχαριστήσω τὸν «Ἕσπερον» διότι ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ *λάβω τοιαύτας ἐπιστολάς*, καὶ νὰ ἴδω— ἀκόμη μίαν φορά,—μέχρι ποίου βαθμοῦ μὲ ἀγαποῦν οἱ φίλοι μου, καὶ νὰ γνωρίσω πόσον γίνονται δυστυχεῖς καὶ πόσον ὑποφέρουν, ὅταν μία ἀτυχὴς παρεξήγησις, μία ἁπλῆ σύμπτωσις, τοὺς δείξῃ ἀγνώμονας πρὸς τὴν «Διάπλασιν»,—ἐνῷ ἀπεναντίας αὐτοὶ εἶνε πάντοτε κλήρεις ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σου, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Πτολεμαῖον Κεραυνὸν* (Π. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Νυκτοφύλακα* (Ἀ. Δ. Χ. τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον· πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· ἂν ἦτο ὀλίγον συντομωτέρα, θὰ τα εἶχεν ὅλα·) *Ντούμπλ Τρίπλ*. (ἀφοῦ ἐπιμένεις, δὲν θέλω νὰ σε δυσαρεστήσω· ἐχάθησαν ὅμως αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις, ὥστε νὰ καταρεύγωμεν εἰς ξένας διὰ ψευδώνυμον;) *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* (Ε. Τ. χαίρω διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς γνωριμίας· πληροφορίαι καὶ ἀσπασμοὶ δὲν δημοσιεύονται πλέον, παρὰ εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας· ἐπὶ πληρωμῇ·) *Θεσσαλομάγνητα* (Τ. Κ. Μ: εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Βαρυσμάραγδον Δία* (Ε. Μ. ἔστειλα·) καὶ *Κυνέζικην Κοτσίδαν* (Δ. Ρ. σοῦ ἐγκρίνω τὸ πρῶτον· πολὺ εὐγενὲς τὸ ὄνειρόν σου, καὶ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἐπραγματοποιήθη.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Εἰρωνεία* (ἔχει καλῶς.)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Ἐλικωνιάδα Παρθένον*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Χωλὸν Διάβολον* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* — ἡ *Κάκια* μὲ τὸν *Ζό-

Νοητὴν Ρομφαίαν — ἡ *Βαρυαλγοῦσα Ὀρφανή* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Ἀγνὴν τῶν Ἀγγέλων*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* — ὁ *Ἀπαστράπτων Μανδύας* μὲ τὴν *Θεσσαλίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Λόρδον Κίτσινερ*, *Ἀστεροέντα Οὐρανόν*, *Ἀστραπαβόλον Ἄστρον* καὶ *Ἄσπρην Παυχαλιάν* — ὁ *Νέος Μαργαρίτης* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν*, *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* καὶ *Ταγγαρέλλαν* — ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Κάκιαν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Κίτρινην Μάσκαν* — τὸ *Ἴον* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Νεφελώδη Ψυχήν*, *Μικρὰν Βιολίστριαν* καὶ *Ζαππίδα* — ὁ *Μικρὸς Βολιώτης* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον* — ἡ *Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Αὔραν τοῦ Πηλίου* — ἡ *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Κόκκινον Κρίνον*, καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ὁ *Μακρόλαίμης* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ζαππίδα*, *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Γλωσσοκοπάναν* καὶ *Δωρίδα Παρθένον*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φρᾶ-Διάβολον* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ την ἐφύλαξε μαζί μὲ τὴν ἀπάντησίν σου, διὰ νὰ τῆς χρησιμεύσῃ . . . ὡς παράρτημα·) *Ποντιάδα Αὔραν* (εὔμορφον τὸ Π. Πνεῦμα, καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὴν σειράν του·) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα καὶ τετράδια Μ. Μυστικῶν· ἴ, δὲν εἶχαν δίκαιο ὅσοι το ἐπήνεσαν;) *Ἐδμαιον* (ἔστειλα·) *Πυρετοπόλην* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς· προσπάθει ὅμως εἰς τὸ ἑξῆς ἡ ἐπιστολή σου νὰ ἔχῃ ὕρος ἐπιστολῆς, καὶ ὄχι χρονογραφήματος ἐφημερίδος·) *Βάδεν Πάουελ* (ἔστειλα· αὐτὰ ποὺ μ' ἐρωτᾶς, δὲν λέγονται· εἶνε . . . μυστικά·) *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας· ἂν ἔχῃς δικαίωμα δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος σου, θὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Παραγῆν Γρ. Λόγουστᾶτον* (πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· εἴθε αὐτὴ ἡ ἀγάπη νὰ διατηρηθῇ πάντοτε·) *Ἴον* (ἔστειλα τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου· μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σας γνωρίσω κ' ἐγώ, ἂν τύχῃ νὰ ἔλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Πτερὸν τῆς Μελίσσης* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 16 καὶ 17. νὰ ἰδοῦμε, τώρα μὲ τὴν νέαν διεύθυνσιν θὰ τα λαμβάνῃς τακτικώτερα; ἀλλὰ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ λάθος δὲν εἶνε τοῦ Γραφείου μου·) *Ἔφηβον* τῶν *Ἀντικυθήρων* (ἐλήφθησαν·) *Μενελίκ* (καθυστέρησεν ἐκείνη ἡ ἐπιστολή σου καὶ δι' αὐτὸ εἶδες ὅτι σου ἀπήντησα ἀργότερα· ναί, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ ἄλλαι σου Ἀσκήσεις, σιγὰ-σιγά·) *Ἀλίδα τοῦ Κρανσίνδωνος* (καλὰ· ἦτο τυπογραφικὸν λάθος· *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ δωματίου σου καὶ διὰ τὸ ἔμμετρον παράρτημα τῆς ἐπιστολῆς· κραγματικῶς, ὁ Σύλλογός σας εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι μεγάλα ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως»·) *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* ([Ε] ἔχεις δίκαιον νὰ μὴ λησμονῆς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν διότι τωόντι ἡ εἰκὼν ποὺ σου ἐπαρουσίασεν ἦτο ὡραιοτάτη· λοιπόν, θὰ με ἀποζημιώσῃς διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐπιστολῶν σου τώρα τὸς διακοπάς;) *Θαλάσσιον Ἀστέρα* (ὄχι ἀκόμη· ἀλλὰ θὰ προκηρυχθῇ πολὺ γρήγορα καὶ θὰ το ἰδῇς· ἐν τῷ μεταξὺ σὺ ἑτοίμαζε τὴν συλλογήν σου, διὰ νὰ την στείλῃς ἐκ τῶν πρώτων·) *Ταρλαμπούμπαν* (φαίνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὸν Ὀδηγόν, καὶ διὰ τοῦτο μοῦ στέλλεις Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός·) *Ἀπαστράπτοντα Μανδύαν* (ἔχει καλῶς·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (ὁ ὁποῖος μοῦ περιγράφει τόσον ὡραῖα τὴν χαράν του ὅταν ἔλαβε τὸ Σῆμα·) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* (περίμενε ἀκόμη ὀλίγον· μετὰ ἓν ἢ δύο φυλλάδια·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (ὡραῖα τὰ Π. Πνεύματα·) εἴδες τί καλὴν συμβουλὴν ποὺ σου ἔδωσα;) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ὤ, τόσον λάθος δὲν πειράζει·) *Λιακὸν Φάρον* (ἐλήφθησαν·) *Νέον Μαργαρίτην* ([Ε] ὡραιότατα τὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρωτομαγιᾶς·) *Α. Μοσχίδου* (ἔλαβα·) *Χρυσόμαλλον* Κριὸν (ἔλα λοιπόν, τί κάθεσαι; τὰ εὐσημά μου περιμένουν·) *Αἰθερίαν Ψυχὴν* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὡραῖον ὄνειρόν σου·) *Δάσος Φοινίκων* (τὸ πρῶτον πολὺ νόστιμον·) *Ἀλκυονίδα* (τῇ· ἀπήντησα· ἀλλ' ἕνα φύλλον ἀργότερα ἀφ' ὅσον ἐλογάριαζε·) *Μικρὸν Βολιώτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν· εὔχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν·) *Ζὸ Ζὸ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ δωματίου σου· θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἐξαδέλφης σου·) *Ἀεροναύτην* (ἀφοῦ τὸ κάμνῃς πρὸς ἰδίαν σου εὐχαρίστησιν, τί νὰ εἴπω; θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν του καὶ κανὲν Παιδικὸν Πνεῦμα σου ἔχω, ξεύρεις, πάντοτε τόσα πολλά, ὥστε εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς καὶ συχνὰ καταφεύγω εἰς τὸν κλῆρον·) *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς, λαμβάνει μέρος, ἀλλ' ὄχι πολὺ συχνά·) *Ἰωάννην Π. Ζωγράφον* (τὰς ἔλαβα·) *Λύγυπτιακὴν Μούμιαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* (τὸ Σῆμα ἐστάλη ἀμέσως· ἠμποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά, ὕστερ' ἀπὸ τόσην ἀνυπομονησίαν; ἐμπρὸς λοιπὸν τώρα! νὰ τιμήσῃς καὶ νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* (αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν· [ΕΕ] διὰ τὴν κομψοτάτην ἐπιστολήν·) *Φαληρικὴν Ἀβράν*, κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαπέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

206. Συλλαβόγριφος.

Ἕνωσα κάποιον ποταμὸν μὲ κάποιο σκουληκάκι,
Κι' ἀντωνυμία κτητική σ' αὐτοῦ τὸ πλάγι ἐκόλλησα
Κ' ἐφύτρωσεν ἀπ' ὅλα' αὐτὰ ὡραῖο λουλουδάκι
ποῦ τῶδα καὶ ἀπόρησα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος

207. Τονόγριφος.

Ἕνας ἀρχαῖος βασιλιᾶς τὸ χρῶμά του θέλλαξε
Ἂν ἔξαφνα τὸν τόνο του στὴ λήγουσα πετάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιαγάρα

208. Αἴνιγμα

Ζωγράφος ἔξοχος τἀρσενικό μου.
Φάσις ἀστέρος τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχάρτου

209. Δεκτυωτὸν

1. Ἦτο τέρας, μὰ δὲν εἶνε...γιατὶ πέθανε, δὲν ζῇ.
2. Ἦτο κάτοικος, μὰ κ' εἶνε σὲ μιὰ πόλι ξακουστή.
3. Δέν με τρώγεις; θὰ πεινάσῃς ὡς τὸ βράδυ, νὰ το ξεύρῃς.
4. Ἦτο μιὰ βασιλοπούλα ποὺ στ' ἀρχαῖα θὰ τὴν εὕρῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κίτρινο Ντιμνο

210. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον

1. Αἱ χαράδραι εὑρίσκονται εἰς ὁροσειράς.
2. Τὸ Σιὰμ ὡς καὶ τὸ Ἀννὰμ εἶνε εἰς τὴν Ἀσίαν.
3. Καὶ πῶς; νὰ το εὕρω;... Μήπως εἶμαι μάντις;
4. Πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Κόκαλη

211. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀπὸ ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων θὰ ληφθῇ ἓν γράμμα, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ κατὰ σειρὰν ἓν γνωμικόν:

Μῦς, ὀπή, λέγω, δύο, οὐδείς, Ζεύς, Ἥβη, Θήρα, ἀήρ, μηδέν, εἷς, ἑδῶ, οὖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιόρου Ἠθοποιοῦ

212. Ἀκροστιχὶς μετὰ φωνηεντολίπου καὶ Μεσοστιχὶς μετὰ γνωμικοῦ.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον ὡς ἑξῆς:

★★-★★.★★★★-★-★★★★

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις, τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα σχηματίζουν ἀρχαῖον γνωμικόν.

1, Ἀντωνυμία. 2, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 3. Ὀρυκτόν. 4, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 5, Αἴσθημα δυςάρεστον. 6. Ἀσθένεια. 7, Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 8, Πτηνὸν ὀδρόβιον. 9, Ἀρχαῖος Ἥρως. 10. Καρπός. 11, Ἀρχαία πόλις ἱσπανική. 12, Ἀρχαία Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου

213. Φωνηεντόλιπον

★ -ς-τ-ς-τ-λς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθηναίου

214. Γρῖφος

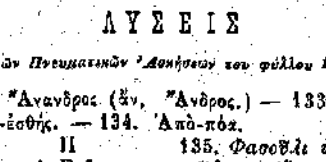

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεπωμένου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

132. Ἄνανδρος (ἄν, Ἄνδρος.) — 133. Ἐσθὴρ-ἐσθής. — 134. Ἀπὸ-πόα.

135.

Π
Α Ε Ι
Α Ρ Κ Α Σ
Π Ε Κ Ι Ν Ο Ν
Ι Α Ν Ο Σ
Σ Ο Σ
Ν

135. *Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῆς κάτω δεξιᾶς γωνίας, καὶ προχωρεῖ λοξοειδῶς, ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐκ τῶν ἄνω, ἐναλλάξ.) — 137. Εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα φαίνεται πεσμένος κάτω ἕνας κορμὸς δένδρου. Ἐκεῖ μέσα, μεταξὺ τοῦ πρώτου κλάδου καὶ τοῦ κορμοῦ, εἶνε σφηνωμένον τὸ ἐλαφάκι, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅπως τὸ βλέπετε ἀπέναντι, ἐὰν ἡ Μαγικὴ εἰκὼν στραφῇ οὕτως ὥστε ἡ ἄνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. — 138 ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ (ὕμνος, σύς, Τίτος, ἠνίον, ρίνη, ἱστός, οὐρίος, νότος.) — 139. Διὰ τῶν Α. Ο: Ἄρατος, Τάρανδος, Λάμαχος, Ἄλαλος, Σκάμανδρος = ΑΤΛΑΣ. — 140. Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τοῦ νοῦ. — 141. *Μηδενὶ πονηρῷ σύνισθι* (Μηδ' ἐν ὑπὸ νῖ ρῷ — σὺν εἰς Θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μαὶ λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν ταχυδρομικῶν δελταρίων παντοιοτρόπων.— Constantin D. Macris, Alexandrie (Egypte). (Δ.54)

Ἠλλαξα ψευδώνυμον.—Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ (Ἑλένη Αὐγερινοῦ). (Δ.55)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904